

ommeti olli Jummal keiki jälle terweks aituud, ja se olli nende roem.

Külla rummalad rahwas väkisid ta Hansust monda, kui olleks Jummal tedda nuhkenud, et temma püüdnud Jummalaga haigust keelda; agga Hans tannas isse ommas südames, ja pallus ka kirrikus tanno teha, et Jhsand neid olli aitud, ja ellas ikka roemus, et küll olli warrandusse polest kahjo sanud. Ueste hakkas temma külla haigid watama, ja waesi aitama, neile õppetust ja rohto andma ja ommast käest ka toito jagama. Küll need waesed tannasid tedda ja tullid pärrast kutsu- matta temma tõle, ilma et palka olleksid pärrinud. Sedda nähhes sai Hans wägga roem- faks ja ütles: „Eks olle siin meie Onnisteg- gia sanna tõssi, et waesed ja häddalised ja haiged wõtwad Tedda wasto, ja kuulwad Temma sanna, ennam kui teised, kes on ter- wed, ja rikkad, ja uhked, ning ei tahha al- landust õppida!“ — Hea melega olli temma

waesi aitud, ja ei tahtnud se peäle palka wõtta, sellepärast pallus temma neid, kes nüüd isse tedda aitsid temma tõ jures, et nemmad pidid omma tõ palka temma käest wõtma. Waesed wõtsid siis ja tannasid weel, filmad wet täis. Misuggust luggu polnud enne Tamma wallas nähtud.

Olli küll Nihho perres se hädda aial hinge roem kasnud suremaks, ja ollid ka monned teised särast roemo leidnud hädda järrel, mä- rast enne ei tunnudgi; agga mitmes maias olli suurt kurwastust. Kus perres olli nari, joukad poisimehhi, seal asusid pärrast wan- nematte surma perremehhes; teised lüksid lesse perrenaese peäle perremehhes; teisi woeti perre koddowäiks; agga kolm perret said hopis tühjak, et perrewannemad surrid ärra ja lapsed jäid rammotumad ja ennamis- te aina waesuses järrele.

Mardi päwal kutsus moisa wannem Hansut ennese juttule, ja külas temma käest, mis